

bør dog en Gang siges — har forset sig paa den Omstændighed, at C. F. Tietgen var Bankdirektør, og saa mener man, at en Bankdirektør overhovedet er en Mand, som, naar han træder frem i et eller andet Foretagende, er en Slags Garanti for Offentligheden, og naive Folk have vel endog den Tro, at, som det populært hedder, Banken staaer bagved. Nu er det imidlertid saa, at selvfølgelig bleve de Tietgenske Foretagender ikke lavede med Privatbankens Penge. Den ene Gang, han engagerede sin Bank i et nogenlunde betydeligt Omfang i et af sine Foretagenders Aktier, havde det netop til Følge, at der skete saadanne Angreb paa Privatbanken, at denne var nær ved at ramle over Ende. Denne naive Forestilling om, at det skulde betyde noget at have en Bankdirektør med, fordi der saa staaer en Bank bagved, er helt hen i Vind og Vejr. Nej, naar C. F. Tietgen stiftede sine Foretagender og i det hele var den Mand, han var, saa var det i Kraft af, at han var en glimrende Forretningsmand, og han kunde have gjort akkurat det samme uden at være Bankdirektør.

Om den unge Mand, der her er med, ved man ikke andet, end at han lige er bleven Bankdirektør, om hans Kendskab til de vestindiske Forhold — det være stort eller lille — ved man paa Forhaand intet, og jeg vil derfor paa Forhaand sige, at hans Navn betyder i denne Sammenhæng intet som helst. Saa meget mere betyder imidlertid for at vende tilbage til de to Navne, jeg først nævnede, nemlig Kaptajn Cold og Etatsraad H. N. Andersen, navnlig denne sidste, der sikkert i det hele er en genial Forretningsmand netop med Blik for, hvor der er gode Forretninger at gøre.

Naar nu disse Mænd føre den Tale overfor os: Giv os Hals- og Haandsret over St. Thomas' Havn, saa ville vi til Gengæld søge at gøre noget for denne Ø, og denne Gang skal det gode Raad, som ikke blev fulgt for Griffenfeldts Vedkommende, følges: vi ville gøre det langsomt, vi forbeholde os 99 Aar — hvad der er saare betænksomt i Betragtning af, at flere af disse Mænd ere i deres bedste Aar — saa, maa vi for det første have Lov til her overfor at fastslaa, at der i disse 99 Aar vil blive rigelig Lejlighed til at holde Skaaltaler over, hvad de faa udrettet. Men dernæst er Realiteten af Sagen en saadan, at man maa sige: Javel, nu have vi hørt, at I ville dette, og vi se Betingelserne, men hvorfor skulle vi egentlig give jer saa forbløffende gode Betingelser? Jeg har hørt antydet som Svar herpaa, at de Mennesker løbe en stor Risiko. Naa ja, jeg kender

ikke nogen Forretning, hvor man ikke løber Risiko. Det er nu en Gang Forretningers Natur, at man ved at inklade sig paa dem løber Risiko. Der er vel ingen Forretningsmand, der stikker Kapital i et Foretagende med den Betragtning, at det er saadan en Fandens Risiko, derfor skulde man vel egentlig afholde sig fra den. Nej, han mener vel, at her kan han vove, her er Chancen for at vinde større end for at tabe. Saaledes turde det vel ogsaa være her. Denne megen Tale om Risiko minder mig lidt for meget om den bekendte Anekdote om Politibetjenten, som afleverede sin Sabel, inden han skulde ud og paagribe Misdæderen: Det var dog for megen Risiko at have Sabelen med, for Misdæderen kunde tage den fra ham og stikke ham med den. Vi vide nok, at naar man anbringer Kapital, er der en Risiko, men Kapitalen er den Sabel, hvormed man skal besejre Vanskelighederne. Dette, at der er et Risikomoment, er ikke noget, der bør fremstilles i den Betydning, at det skulde virke afskrækkende paa disse Mænd.

Man maa som Følge deraf med Rette kunne slutte — og det er for mig Hovedsagen i det hele —, at vi her staa overfor en god Forretning, eller, om jeg maa udtrykke mig mere nøgternt, en Forretning, som har særdeles gode Chancer for at blive lukrativ. Dette skulde de 5 — eller de 4 — udmærkede Mænds Navne i denne Sammenhæng betyde. Hvis det ikke er en god Forretning, hvis der ikke er gode Chancer, fortjene disse Mænd Pris og Lov i de allerhøjeste Toner, saa bør de virkelig kaldes for Danmarks 5 Vovehalse. Men hvis det er saa — og det bør man gaa ud fra, naar der er saadanne Mænd som Etatsraad H. N. Andersen med i denne Sammenhæng —, at der er overvejende Chancer for, at det bliver en god Forretning, rejser uvilkaarligt i selv samme Øjeblik det naturlige Spørgsmaal sig: Hvorfor i Alverden vil Staten ikke forsøge at være med i denne gode Forretning under en eller anden Form? Hvis det ikke er en god Forretning, bør man ikke i det hele forhindre andre i at ophjælpe Øerne paa andre Maader. Hvis det ikke er en god Forretning, bør man ikke forespejle Beboerne derovre, at nu kommer den gyldne Tid, paa hvilken de have ventet saa længe. Nej, vi maa nødvendigvis se Sagen saaledes, at Betydningen af disse Mænds Fremtræden ligger deri, at der er overvejende Sandsynlighed for, at det vil blive en god Forretning, at Chancerne derfor ubetinget ere gode. Etatsraad H. N. Andersen er ikke den Mand, der udbasunerer sligt. Han er i